

Prof. dr hab. Czesław Kosakowski (ur. 17.11.1940 w Cuplu, zm. 19.04.2021 w Ulesiu) – pierwszy i wieloletni kierownik Zakładu, a później Katedry Pedagogiki Specjalnej WSP w Olsztynie, a od 1999 r UWM w Olsztynie – był zasłużonym pedagogiem specjalnym, nauczycielem akademickim, promotorem i recenzentem wielu prac doktorskich, habilitacyjnych oraz dorobków profesorskich z zakresu pedagogiki specjalnej. W pamięci studentów i współpracowników pozostał jako osoba o wyjątkowej kulturze osobistej, szerokiej wiedzy humanistycznej, jako wybitny naukowiec i człowiek zawsze otwarty na potrzeby swoich uczniów.

Po ukończeniu studiów pedagogicznych w 1965 r. na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu rozpoczął pracę jako wychowawca w Zakładzie Wychowawczym w Toruniu. Wielokrotnie na swoich zajęciach odwoływał się do doświadczeń zdobytych w trakcie pracy z młodzieżą (w tym z osobami z lekką niepełnosprawnością intelektualną). Jedną z dziedzin jego kariery zawodowej była praca redaktorska w „Życiu Szkoły” (1965-1974). Następnie przeszedł wszystkie szczeble zatrudnienia (od asystenta, poprzez adiunkta, profesora uczelni i profesora) najpierw w UMK w Toruniu (1974-1995), a później w WSP i UWM w Olsztynie (1995- 2010). Stopień doktora nauk humanistycznych uzyskał na Wydziale Nauk Humanistycznych UMK w 1975 r., a doktora habilitowanego nauk humanistycznych także w UMK w Toruniu w 1983 r. Ukoronowaniem jego kariery naukowej stało się uzyskanie tytułu profesora na Wydziale Nauk Społecznych UWM w 2006 r. Ponadto, pełnił różne funkcje kierownicze m.in. był zastępcą Dyrektora Instytutu Pedagogiki i Psychologii UMK w Toruniu (1981-1987) czy prodziekanem Wydziału Humanistycznego UMK w Toruniu (1986-1990).

Problematyka badawcza, którą zajmował się prof. Czesław Kosakowski skupiała się w obszarze pedagogiki specjalnej ogólnej, jak również w wybranych subdyscyplinach pedagogiki specjalnej: oligofrenopedagogiki (społeczne konteksty rewalidacji osób z niepełnosprawnością intelektualną, epidemiologia, zaburzenia w społecznym funkcjonowaniu), pedagogiki resocjalizacyjnej (przestępczość nieletnich, przemoc i przymus), pedagogiki leczniczej (następstwa choroby i niepełnosprawności dla funkcjonowania, choroba terminalna), jak również na osobie pedagoga specjalnego (wzór osobowy, kształcenie, problem oceniania).

Był promotorem prac doktorskich obecnych nauczycieli akademickich (m.in. dr hab. Urszuli Bartnikowskiej, prof. UWM., dr hab. Agnieszki Żyty, prof. UWM, dr hab. Katarzyny Ćwirynkało, prof. UWM, dr hab. Beaty Antoszewskiej, dr Agnieszki Żywanowskiej, dr Marty Wójcik). Przez wiele lat – wspólnie z prof. Amadeuszem Krause – współorganizował znane w polskim środowisku pedagogów specjalnych konferencje pt. Dyskursy Pedagogiki Specjalnej, odbywające się w Starych Jabłonkach oraz w Olsztynie.

Profesor Kosakowski był też amatorem podróży, kolekcjonerstwa, filmu, literatury, roślin i drobiu ozdobnego, a także fotografii przyrodniczej. Swoimi pasjami zarażał innych wokół siebie.

Zostanie zapamiętany przez obecne i kolejne pokolenia pedagogów specjalnych jako wszechstronny naukowiec, kreujący humanistyczne podejścia uczonej, a przez osoby z otoczenia jako Człowiek wyjątkowo wrażliwy, serdeczny, ciepły i wspierający.

Cześć Jego pamięci!